

Komme til at betale med mange fredelige Borgers Blod? Hvorpaa grunder han den Paa-stand, at ikke den Retsfølelse, at Morderen bør bøde med Livet, hvorpaa den høitærede Justitsminister forleden ogsaa lagde saa stor Vægt, og om hvilken det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe) saa stærkt blev gjort gjældende, at den har gjen-nemtrængt alle Slægter og Tider — ikke virker hæmmende og forebyggende paa den forbryder-ske Tanke, der er isærb med at opstaae og ud-vikke sig? Hvem kan sige med Visshed, at der ingen Fare er ved at udslette denne Retsfølelse? Man har idetmindste seet, at en af de Mænd, som i vore Dage betragtes som en af Forkæm-perne for den Betragtning, at Dødsstraffen ikke bør bibeholdes, og som, saa at sige, har gjort det til sin Livsopgave at samle Alt, hvad der kan styrke hans Mening, ved Siden deraf har maattet indrømme, at Erfaringen taler for, at Mange have afholbt sig fra at begaae For-brydelser, netop af Hensyn til denne Straf, der stod for dem som den frygteligste af alle, Døden. Jeg har seet Vidnesskyld fra Dommere i andre Lande, der gjennem en lang Embedstid have gjort den Erfaring, at der er mange forhær-debre Forbrydere, som ikke frygte for nogen anden Straf end for Døden, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe) an-førte ogsaa forleden som sin Erfaring i denne Henseende, at der er Forbrydere, der betragte denne Straf som den tungeste og den eneste, de grue for. Synes det ikke ogsaa at vidne derom, naar vi see, at, hvor Forbryderen ikke længer kan undgaae at blive overbevist om sin Forbrydelse, gaaer hans Forsvar ud paa at faae Straffen formildet fra Dødsstraf til Fængselsstraf, og see vi ikke i de fleste Til-fælde, hvor en Forbryder er dømt fra Livet, at han sthynder sig med at faae Dommen ind-anket, og naar det ikke kan blive Andet, fordi Dommen er falden i sidste Instants, søger at faae Benaadning. Det ærede Medlem an-førte ogsaa, at der var et stort Land, som han meente, at vi i alle Tilfælde burde tage til Møn-ster, men som endnu ikke havde troet at burde afflasse Dødsstraffen, men det var en anden Sag, thi der var Blodet noget varmere, flød livligere gjennem Aarerne. Som om de For-

bruydelser, her er Tale om, kun fremgik af det varme, opbrusende Blod og i et overilet Die-blik, som om ikke de Forbruydelser, hvorfor vi her beholde Dødsstraffen, netop vare de, som vare foregaaede efter koldt Overlæg! Men saa at ophæve Dødsstraffen for slige Forbruydel-ser, det staaer for mig saaledes, at det vil være at berøve Samfundet det hjerste Nødværges-middel; og det kan efter min Mening hverken være retsferdigt eller godt eller heldigt i sine Følger. Jeg skal slutte med nogle Ord, som ere udtalte af Mænd, der i en anden Stat for nogen Tid siden have været valgte for at tage dette Spørgsmaal under alvorlig Over-veielse, idet de sige: „Gid den Dag var nær, da Samfundet kunde erklære Dødsstraffen for at være undværlig og overflødig“; men — til-føje de — „vee det Land, der, ledet af uklare Følelser, gaaer forud for Tiden og Erfarin-gens Lære“.

Nyholm: Den høitærede Justitsminister udtalte i sit Foredrag i forrige Møde i Anled-ning af de af mig stillede Vædringsforslag, at han blandt Andet af den Grund maatte have Betænkkelighed ved at gaae ind paa disse For-slag, at en Justitsminister, naar de bleve ved-tagne, let kunde forfalde til at blive en Experi-mentator, idet han fik altfor frie Hænder, saa at man kunde berygte, at han vilde besatte sig med Forsøg, der i alt Fald kunde mis-lykkes og koste Penge. Jeg skal dog dertil be-mærke, at den Indvending ikke forekommer mig at holde Stik; i alt Fald har den ikke Mere at sige end den Indvending, som jeg i mit Foredrag opstillede mod mig selv, nemlig, at man kunde faae en Justitsminister, som var tilbøielig til en altfor streng Opfattelse og der- for kunde benytte den omhandlede Anordning til derigjennem at stærpe Straffene udover, hvad den almindelige Retsbevidsthed kræver og tilsigter. Man maa nemlig erindre, at, selv om Justitsministeren faaer denne Anordnings-Myndighed, saa ville hans Experimenter, om han vil forsøge saadanne, dog ikke kunne ud-føres uden Penge; men derved optræde de i Form af en Sum paa det aarlige Budget, og Rigsdagen vil da, naar den frygter for, at han vil gaae for vidt, have det i sin Magt,